

3. При утвърдителен отговор на втория въпрос, може ли националният съд да разгледа като втора инстанция неравноправния характер на общите условия на договора, ако същият не е бил предмет на разглеждане пред първата инстанция, а съгласно националната правна уредба във въззивното производство по правило не могат да се вземат предвид нито нови факти, нито нови доказателства?

(¹) Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5 април 1993 година относно неравноправните клаузи в потребителските договори (ОВ L 95, стр. 29; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 2, стр. 273).

Преюдициално запитване, отправено от Juzgado Mercantil de Barcelona (Испания) на 8 август 2011 г. — Mohamed Aziz/Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyaçaixa)

(Дело C-415/11)

(2011/C 331/10)

Език на производството: испански

Запитваща юрисдикция

Juzgado Mercantil de Barcelona

Страни в главното производство

Ищец: Mohamed Aziz

Ответник: Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyaçaixa)

Преюдициални въпроси

1. Може ли да се счита, че системата за принудително изпълнение върху ипотекирани или заложили имоти, установена в член 695 и следващите от Гражданско-процесуалния закон, с предвидените ограничения по отношение на основанията за предявяване на възражения в испанската процесуална система, представлява очевидно ограничаване на защитата на потребителите, доколкото води от формална и материална гледна точка до очевидно накърняване на правото на потребителя да предяви иск или да използва други правни средства, които да гарантират ефективна защита на неговите права?
2. От Съда на Европейския съюз се иска да изясни съдържанието на понятието „несъразмерност“ по отношение на:
  - a) Възможността за предсрочна изискуемост на кредит при дългосрочни договори — в случая 33 години — поради неизпълнение на задължения през конкретен и много ограничен период от време.
  - b) Определянето на лихви за забава — в случая над 18 % — които не отговарят на критериите за определяне на мораторни лихви при други потребителски договори (потребителски кредити) и които в други области на договарянето с потребители биха могли да се считат за неравноправни и за които, въпреки това, при договорите за

сделки с недвижими имоти няма ясно законово ограничение, дори в случаите, когато следва да се прилагат не само по отношение на просрочени вноски, но и по отношение на всички дължими вноски поради предсрочна изискуемост.

- v) Едностранното установяване от кредитопателя на механизми за определяне и изчисляване на променливи лихви — редовни и мораторни — във връзка с възможността за принудително изпълнение върху ипотекирания имот, които не позволяват на длъжника, спрямо когото е насочено принудителното изпълнение, да предяви възражение относно размера на задължението в рамките на самото изпълнително производство, като той може да направи това в установително производство, при което към момента на произнасяне на окончателното решение принудителното изпълнение ще е приключило или, най-малко, длъжникът ще е изгубил ипотекирания или дадения като обезпечение по кредита имот; този въпрос има особено значение, когато кредитът се иска за закупуване на жилище, а принудителното изпълнение води до опразване на имота.

Преюдициално запитване, отправено от Oberlandesgericht Innsbruck (Österreich) на 10 август 2011 г. — TEXDATA Software GmbH

(Дело C-418/11)

(2011/C 331/11)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Oberlandesgericht Innsbruck

Страни в главното производство

Въззивен жалбоподател: TEXDATA Software GmbH

Преюдициални въпроси

Действащото понастоящем право на Европейския съюз и поспециално

1. свободата на установяване съгласно членове 49 и 54 ДФЕС;
2. общият правен принцип (член 6, параграф 3 ДЕС) за ефективна защита (принцип на ефективността);
3. правото на изслушване съгласно член 47, параграф 2 от Хартата на основните права (член 6, параграф 1 ДЕС) и член 6, параграф 2 от Европейската конвенция за правата на човека (член 6, параграф 1 ДЕС);
4. забраната за налагане на повторно наказание за едно и също нарушение съгласно член 50 от Хартата на основните права; или
5. изискванията за налагане на санкции в рамките на производството по обявяване съгласно член 6 от Директива 68/151/ЕИО (¹), член 60а от Директива 78/660/ЕИО (²) и член 38, параграф 6 от Директива 83/349/ЕИО (³);

допуска ли съществуването на национална правна уредба, която — при пропускане на деветмесечния законоустановен срок за изготвяне и обявяване на годишния счетоводен отчет в търговския регистър, воден от съответния (регистърен) съд,

— без предварително да се предостави възможност на засегнатите лица да вземат становище по съществуването на задължението за обявяване на годишния счетоводен отчет и по евентуалните причини за неизпълнението на това задължение, по-специално — без предварително да се провери дали годишният счетоводен отчет вече не е представен в регистърния съд по основното място на дейност на дружеството — и

— без предварителна покана за изпълнение на задължението за обявяване, адресирана до конкретното дружество или до съответния му орган с право да го представлява, —

изисква от водещия търговския регистър съд (Firmenbuchgericht) незабавно да наложи на това дружество и на всеки от органите му с право да го представляват парична глоба в минимален размер от 700 EUR, като при липса на доказателства за противното, се основава на фикцията, че дружеството и неговите органи виновно са пропуснали да обявят годишния счетоводен отчет, а освен това, при последващо неизпълнение на това задължение, регистърният съд автоматично налага на дружеството и на всеки от органите му с право да го представляват последваща периодична глоба на всеки два месеца в минимален размер от 700 EUR, като отново при липса на доказателства за противното, се основава на фикцията, че дружеството и неговите органи виновно са пропуснали да обявят годишния счетоводен отчет?

(¹) Първа Директива на Съвета от 9 март 1968 година за съгласуване на гаранциите, които държавите-членки изискват от дружествата по смисъла на член 58, втора алинея от Договора, за защита на интересите на съдружниците и на трети лица, с цел тези гаранции да станат равностойни на цялата територия на Общността (ОВ L 65, стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 3).

(²) Четвърта Директива на Съвета от 25 юли 1978 година приета на основание член 54, параграф 3, буква ж) от Договора относно годишните счетоводни отчети на някои видове дружества (ОВ L 222, стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 21), изменена с Директива 2006/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2006 година (ОВ L 224, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2 стр. 143).

(³) Седма Директива на Съвета от 13 юни 1983 година, приета на основание член 54, параграф 3, буква ж) от Договора, относно консолидираните счетоводни отчети (ОВ L 193, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 58).

Преюдициално запитване, отправено от Finanzgericht Baden-Württemberg (Германия) на 16 август 2011 г. — Katja Ettwein/Finanzamt Konstanz

(Дело С-425/11)

(2011/С 331/12)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Finanzgericht Baden-Württemberg

Страни в главното производство

Жалбоподател: Katja Ettwein

Отговорник: Finanzamt Konstanz

Преюдициален въпрос

Трябва ли разпоредбите на Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора от 21 юни 1999 г. (¹) (BGBl. II 2001 г., стр. 810 и сл.), прието от Бундестага като закон на 2 септември 2001 г. (BGBl II 2001 г., стр. 810), в сила от 1 юни 2002 г. (наричано по-нататък „Споразумението относно свободното движение на хора“), и по-специално членове 1, 2, 11, 16 и 21 от това споразумение, както и членове 9, 13 и 15 от приложение I към същото споразумение, да се тълкуват в смисъл, че не допускат възможността за съвместно облагане — с оглед на уредбата на „производството по разделяне“ (т.нар. „Splitting-Verfahren“) — на живеещи в Швейцария съпрузи, които подлежат на данъчно облагане във Федерална република Германия по отношение на всичките си облагаеми доходи?

(¹) Споразумението между Европейската общност и нейните държави членки, от една страна, и Конфедерация Швейцария, от друга страна, относно свободното движение на хора — Заключителен акт — Съвместни декларации — Информация относно влизането в сила на седемте споразумения с Конфедерация Швейцария в областите свободно движение на хора, въздушен превоз, железопътен и автомобилен транспорт на стоки и пътници, възлагане на обществени поръчки, научно-техническо сътрудничество, взаимно признаване на оценките за съответствие и търговия със селскостопански продукти, ОВ L 114, 2002 г., стр. 6.

Жалба, подадена на 18 август 2011 г. от Gosselin Group NV, по-рано Gosselin World Wide Moving NV, срещу Решение на Общия съд (осми състав) от 16 юни 2011 г. по съединени дела T-208/08 и T-209/08 Gosselin Group NV и Stichting Administratiekantoor Portielje/Европейска комисия

(Дело С-429/11 Р)

(2011/С 331/13)

Език на производството: нидерландски

Страни

Жалбоподатели: Gosselin Group NV, по-рано Gosselin World Wide Moving NV (представители: F. Wijckmans и H. Burez, advocaten)

Друга страна в производството: Европейска комисия и Stichting Administratiekantoor Portielje

Искания на жалбоподателите

— главно искане: i) да се отмени съдебното решение (¹), доколкото Общият съд твърди, че неправомерните практики по естеството си ограничават конкуренцията, без да е необходимо да се доказва наличието на антиконкурентни последици, и ii) да се отмени решението (²) (изменено и в частта му, в която се прилага по отношение на жалбоподателя), като се има предвид че то не съдържа каквото и да било доказателство за последици, свързани с правото на конкуренция, на практиките, за които се приема, че жалбоподателят носи отговорност.